

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23.05.2001, sp. zn. 21 Cdo 1239/2000, ECLI:CZ:NS:2001:21.CDO.1239.2000.1

Číslo: 52/2002

Právní věta:

Při zkoumání, zda se zaměstnavatel podle ustanovení § 191 odst. 1 písm. a) zák. práce zprostil odpovědnosti za pracovní úraz zaměstnance, u něhož je řízení vozidla předmětem pracovního vztahu, osvědčuje seznámení zaměstnance s dopravními předpisy již zkouška z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Vyžadování a kontrola znalostí a dodržování pravidel silničního provozu je svěřeno policii, kontrolu znalostí a dodržování těchto předpisů zaměstnavatelem není třeba zkoumat.

Jestliže zaměstnanec - řidič před započítáním jízdy spoléhá na to, že ji může bezpečně vykonávat, ačkoliv ví o okolnostech, které by mohly mít negativní vliv na jeho schopnost ovládat motorové vozidlo, těmito okolnostem nepřizpůsobí ani režim své jízdy, jde v případě pracovního úrazu - dopravní nehody způsobené ztrátou kontroly nad vozidlem v důsledku náhlé indispozice vyvolané výše uvedenými okolnostmi - o zaviněné porušení právních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dopravních předpisů).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 23.05.2001

Spisová značka: 21 Cdo 1239/2000

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody zaměstnavatelem

Předpisy: § 190 odst. 1 předpisu č. 65/1965Sb.

§ 191 odst. 1 písm. a) předpisu č. 65/1965Sb.

§ 273 odst. 1 písm. a) předpisu č. 65/1965Sb.

§ 7 odst. 2 písm. a) předpisu č. 65/1965Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaná na odškodnění pracovního úrazu zaplatila na ztížení společenského uplatnění 42 000 Kč. Žalobu odůvodnil tím, že v souvislosti s plněním povinností vyplývajících z pracovního poměru utrpěl dne 14. 4. 1993 na silnici E 50 v úseku mezi obcemi K. a Z. pracovní úraz. Žalovaná mu z tohoto důvodu vyplatila náhradu za ztrátu na výdělků za dobu pracovní

neschopnosti a bolestné, avšak doposud mu odmítá vyplatit náhradu za ztížení společenského uplatnění.

Žalovaná namítala, že "na základě dodatečně zjištěných skutečností" jedinou příčinou škody bylo porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 99/1989 Sb. žalobcem a že se v důsledku toho své odpovědnosti za pracovní úraz zcela zprostila. Jestliže žalobci bylo jako bolestné a ztráta na výdělku původně vyplaceno celkem 58 526 Kč, stalo se tak bez právního důvodu. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu žalobce zamítl a aby mu uložil zaplatit žalované 58 526 Kč s 16% úrokem "od právní moci rozsudku do zaplacení".

O k r e s n í s o u d v Kroměříži rozsudkem ze dne 2. 10. 1996 žalobě vyhověl, žalované uložil, aby zaplatila žalobci na nákladech řízení 6797,20 Kč na účet advokáta JUDr. V. B., vzájemnou žalobu žalované na zaplacení 58 526 Kč zamítl, žalované uložil, aby zaplatila žalobci "náklady právního zastoupení vyplývající ze vzájemného návrhu ve výši 6900 Kč" na účet advokáta JUDr. V. B., a konečně žalované uložil zaplatit "Českému státu - zastoupenému Okresním soudem v Kroměříži" na soudním poplatku 1680 Kč. Ve věci samé dospěl k závěru, že dne 14. 4. 1993 byl žalobce vyslán vedoucím pracovníkem střediska na pracovní cestu a úraz, který se mu v průběhu této cesty přihodil, je proto třeba považovat za úraz pracovní. Přestože Policie ČR dospěla k závěru, že žalobce jako řidič porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 99/1989 Sb., "nelze na straně žalované (správně žalobce) hovořit o tzv. kvalifikovaném zavinění", neboť na žalobce, který nebyl u žalované zaměstnán jako řidič, nýbrž jako technik, nelze přenášet důsledky vyplývající z rizika jeho práce.

K odvolání žalované K r a j s k ý s o u d v Brně rozsudkem ze dne 1. 2. 2000 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 42 000 Kč s 16% úrokem z prodlení od 1. 4. 1995 do zaplacení, zamítl, a v dalším rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení. Odvolací soud vycházel ze skutečnosti, že "žalobce byl u žalované pracovníčně zařazen i jako řidič služebního vozidla, byl za tuto práci pravidelně měsíčně placen". Na pracovní cestu uskutečněnou dne 14. 4. 1993 byl vyslán svým nadřízeným a úraz, který v průběhu této cesty utrpěl, je třeba považovat za úraz pracovní. Odvolací soud však zdůraznil, že žalobci byla ve správním řízení uložena pokuta, neboť jeho jednání bylo kvalifikováno jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v důsledku porušení ustanovení § 16 odst. 1 vyhlášky č. 99/1989 Sb; tímto rozhodnutím orgánů policie je soud ve smyslu ustanovení § 135 odst. 1 o. s. ř. vázán. Žalobce přitom byl řádně seznamován s dopravními předpisy, naposledy v březnu roku 1993, "o čemž žalovaná předložila listiny". Vyžadování a kontrolu znalostí a dodržování dopravních předpisů prováděla ze zákona Policie České republiky. Žalobce tedy svým zaviněním formou vědomé nedbalosti (bez přiměřených důvodů spoléhal, že škodu nezpůsobí) porušil dopravní předpisy, jiná příčina vzniku škody zjištěna nebyla, a v důsledku toho se žalovaná své odpovědnosti podle ustanovení § 191 odst. 1 písm. a) zák. práce zprostila. Protože se soud prvního stupně při závěrech, které učinil, nezabýval blíže vzájemným návrhem žalované a neposuzoval je z hledisek uvedených v ustanovení § 243 zák. práce, odvolací soud s ohledem na zásadu dvouinstančnosti rozsudek v další odvolání napadené části a v souvisejících výrocích zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu, ve výroku, kterým byla žaloba zamítnuta, podal žalobce dovolání. Namítal, že nebyl zaměstnán jako řidič motorového vozidla, měl pouze svolení zaměstnavatele, aby mohl používat služební motorové vozidlo při plnění pracovních úkolů; příplatek k platu, který vedle základní mzdy pobíral, byl "zcela zanedbatelný", a proto na něj nelze pohlížet jako na řídiče, u něhož je řízení hlavní náplní pracovního poměru se všemi z toho vyplývajícími důsledky. Podle názoru dovolatele nebylo prokázáno "tzv. kvalifikované zavinění ve vztahu k silničním předpisům", tedy že by byl řádně seznámen s předpisy a že jejich znalost a dodržování byly soustavně vyžadovány a kontrolovány. Protože nebyl zaměstnán jako řidič, nebyl na tyto okolnosti ze strany zaměstnavatele kladen důraz, a pokud proběhlo nějaké školení, bylo ryze formální. Dovolatel

dále odvolacímu soudu vytýkal, že se spokojil pouze se zprávou o tom, že byl postižen za přestupek, a nezabýval se "jeho podstatou z hlediska posouzení zavinění a dalších náležitostí ve smyslu § 191 odst. 1 písm. a) zák. práce", neboť porušení ustanovení § 16 odst. 1 vyhlášky č. 99/1989 Sb. "může obsahovat řadu jednání, kterým je řidič povinen přizpůsobit rychlost jízdy". Odvolací soud rovněž nevezl v úvahu skutečnost, že podle závěru policie porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 99/1989 Sb. tím, že se nevěnoval řízení motorového vozidla v důsledku mikrospánku. I mikrospánek, únavu, lze kvalifikovat za jistých okolností jako "jednu z dílčích podstat § 16 odst. 1 - jiné okolnosti, které lze předvídat". O zavinění v případě mikrospánku však podle názoru dovolatele "nelze hovořit", neboť bylo vědecky prokázáno, že k němu může dojít nezávisle na vůli řidiče. Vzhledem k tomu, že byl vyslán na pracovní cestu po celodenní dvanáctihodinové práci přes noc, žalobce dovozoval, že "zásadní příčinou nehody byl nevhodný pokyn k jízdě a tím i nedodržení bezpečnostních předpisů ze strany zaměstnavatele". Konečně žalobce namítal, že mu žalovaná poskytla veškeré odškodnění související s pracovním úrazem a pokud po skončení pracovního poměru další odškodnění odmítla, byl tento postup v rozporu s ustanovením § 7 odst. 2 zák. práce. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek odvolacího soudu v napadeném výroku zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) věc projednal podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000 (srov. část dvanáctou, hlavu I, bod 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony); po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) a že jde o rozsudek, proti kterému je i podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř. dovolání přípustné, přezkoumal rozsudek odvolacího soudu v napadené části bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Proto dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Projednávanou věc je třeba posuzovat i v současné době - vzhledem k tomu, že úraz, ze kterého žalobce dovozuje nárok na náhradu škody, se stal 14. 4. 1993 - podle ustanovení zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. 88/1968 Sb., 153/1969 Sb., č. 100/1970 Sb., č. 20/1975 Sb., č. 72/1982 Sb., č. 111/1984 Sb., č. 22/1985 Sb., č. 52/1987 Sb., č. 98/1987 Sb., č. 188/1988 Sb., č. 3/1991 Sb., č. 297/1991 Sb., č. 231/1992 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 590/1992 Sb., a č. 37/1993 Sb., tedy zákoníku práce ve znění před novelou provedenou s účinností od 1. 6. 1994 zákonem č. 74/1994 Sb., kterým se mění a doplňuje zákoník práce č. 65/1965 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a podle předpisů s ním souvisejících.

Podle ustanovení § 190 odst. 1 zák. práce došlo-li u pracovníka při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním k poškození na zdraví nebo k jeho smrti úrazem (pracovní úraz), odpovídá za škodu tím vzniklou organizace, u níž byl pracovník v době úrazu v pracovním poměru.

Podle ustanovení § 191 odst. 1 písm. a) zák. práce organizace se zproští odpovědnosti zcela, prokáže-li, že škoda byla způsobena tím, že postižený pracovník svým zaviněním porušil právní nebo ostatní předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ačkoliv s nimi byl řádně seznámen a jejich znalost a dodržování byly soustavně vyžadovány a kontrolovány.

S názorem žalobce, že nebyl řádně seznámen s předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a že nebylo prokázáno, že jejich znalost a dodržování byla soustavně vyžadována a kontrolována, dovolací soud nesouhlasí.

Protože právními i ostatními předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci se rozumí

kromě jiných i dopravní předpisy (srov. § 273 odst. 1 zák. práce), je řádné seznámení s nimi podmínkou rozhodující o tom, zda se zaměstnavatel bude moci zprostit odpovědnosti za pracovní úraz vzniklý porušením takových předpisů. I když s obsahem právních i ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci zaměstnance zpravidla seznamuje zaměstnavatel, zákoník práce ani jiný právní předpis nevyklučují, aby toto seznámení prováděl v dostatečné míře jiný subjekt (orgán) odlišný od zaměstnavatele. V oblasti dopravních předpisů - v době, kdy žalobce získal řidičské oprávnění - byl (kromě jiného) obsah a rozsah požadovaných znalostí pravidel chování v silničním provozu a zásad bezpečné jízdy určován vyhláškou federálního ministerstva dopravy č. 94/1972 Sb., o výcviku a dalším zvyšování odbornosti řidičů silničních motorových vozidel. Úroveň dosažené odborné způsobilosti je prověřována zkouškami; provádění zkoušek (popř. ve stanovených případech přezkušování) z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel bylo svěřeno policii (zpravidla zkušebním komisařům dopravních inspektorátů - srov. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 174/1980 Sb., o provádění zkoušek z odborné způsobilosti žadatelů o řidičská oprávnění). Policie také podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 283/1991 Sb., o policii, ve znění zákonů č. 26/1993 Sb. a č. 67/1993 Sb. dohlíží (dohlížela) na bezpečnost a plynulost silničního provozu a spolupůsobí (spolupůsobila) při jeho řízení.

Zdokonalování odborné způsobilosti řidičů z povolání školením, zaměřeným na předpisy o silničním provozu, bezpečnost silničního provozu, ochranu životního prostředí před škodlivými důsledky silničního provozu, zdravotnickou přípravu a na další otázky, jejichž znalost ovlivňuje chování řidiče v silničním provozu, potom (v době před pracovním úrazem žalobce) probíhalo na základě vyhlášky č. 55/1991 Sb., o výcviku a zdokonalování odborné způsobilosti řidičů silničních motorových vozidel; účast na školení, příp. přezkoušení byla uložena bez ohledu na to, zda je "řízení hlavní náplní pracovního poměru", všem osobám, u nichž je řízení vozidla předmětem pracovního vztahu nebo předmětem činnosti vykonávané na základě oprávnění k soukromému podnikání (srov. § 15 odst. 4 citované vyhlášky), a jeho provádění bylo svěřeno jen držitelům příslušného osvědčení pro učitele (srov. § 17 citované vyhlášky). Protože však neúčast na školení (přezkoušení) sama o sobě nevede ke ztrátě oprávnění k řízení motorových vozidel (zaměstnavatel toliko oznámí dopravnímu inspektorátu řidiče, kteří se nepodrobili přezkoušení - § 16 odst. 2 citované vyhlášky) a protože školení je svou podstatou pouze prohlubováním již získané způsobilosti k řízení motorových vozidel (udržováním a obnovováním odborné kvalifikace - srov. § 141a zák. práce), je případná neúčast bez vlivu na dosavadní úroveň seznámení zaměstnance s obsahem dopravních předpisů.

Z uvedeného vyplývá, že při zkoumání, zda se zaměstnavatel podle ustanovení § 191 odst. 1 písm. a) zák. práce zprostil odpovědnosti za pracovní úraz zaměstnance, u něhož je řízení vozidla předmětem pracovního vztahu, osvědčuje seznámení zaměstnance s dopravními předpisy již zkouška z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Protože na bezpečnost a plynulost silničního provozu, včetně dodržování pravidel silničního provozu, dohlíží policie, není ani třeba zkoumat kontrolu znalostí a dodržování těchto pravidel zaměstnavatelem.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno, že žalobce pracoval na stavbách žalované na celém území republiky jako "TH pracovník"; dne 11. 6. 1992 mu byl předán služební automobil Š - 1203, jako "řidič - referent" pobíral ke mzdě pravidelné měsíční příplatky, dne 2. 3. 1993 absolvoval každoroční povinné poučování řidičů referentských vozů s přezkoušením, řidičský průkaz pro skupiny oprávnění "M, B" mu byl vydán 11. 11. 1980. Dne 14. 4. 1993 v 00.15 hod. nastoupil s přiděleným automobilem pracovní cestu, v jejím průběhu měl dvě bezpečnostní přestávky. V 04.10 hod. na silnici I. třídy č. 50 ve směru na Uherské Hradiště v klesání na 33 km před táhlou pravotočivou zatáčkou vyjel vlevo v přímém směru mimo vozovku, kde narazil do dvou stromů; za přestupek podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., jehož se dopustil porušením ustanovení § 16 odst. 1 vyhlášky č. 99/1989 Sb., o pravidlech silničního provozu, byla žalobci dne 29. 6. 1993 uložena ve správním řízení pokuta 1200 Kč. Žalovaná zaplatila žalobci

na odškodnění pracovního úrazu za bolestné a za náhradu za ztrátu na výdělků za dobu pracovní neschopnosti 58 526 Kč; náhradu za ztížení společenského uplatnění odmítla na základě dodatečně zjištěných skutečností zaplatit s odůvodněním, že jedinou příčinou vzniku škody bylo porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 99/1989 Sb.

Odvolací soud důvodně vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutím vydaným ve správním řízení je vázán ve smyslu ustanovení § 135 odst. 1 o. s. ř. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že soud v občanském soudním řízení nemůže mimo jiné předběžně řešit jako tzv. prejudiciální otázku, zda a kdo spáchal přestupek, bylo-li v tomto směru vydáno pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu. Výrokem (nikoli odůvodněním takového rozhodnutí) je soud vázán a musí z něj vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část, která řeší naplnění znaků skutkové podstaty přestupku konkrétním jednáním pachatele. Protože rozhodnutí o tom, že byl spáchán přestupek, v sobě zahrnuje i posouzení subjektivního vztahu pachatele přestupku ke svému jednání a k jeho následkům, znamená takové rozhodnutí ve vztahu k postiženému pachateli vždy konstatování jeho zaviněného protiprávního jednání. V daném případě tedy pravomocné postižení žalobce pro přestupek za porušení ustanovení § 16 odst. 1 vyhlášky č. 99/1989 Sb. v sobě zahrnuje pro soud závazný závěr o tom, že k nehodě došlo zaviněným porušením předpisu k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dopravního předpisu).

Názor žalobce, že za situace, jestliže dojde k nehodě a v souvislosti s tím k porušení dopravních předpisů v důsledku mikrosnání řidiče, "nelze o zavinění hovořit", neboť - jak uvádí - k mikrosnání může dojít nezávisle na vůli řidiče, nemůže obstát i proto, že za rozhodující kritérium pro toto hodnocení považuje především závěrečnou fázi jednání bezprostředně předcházející nehodě. Uvedený názor náležitě nepřihlíží k tomu, že povinností řidiče motorového vozidla bylo dodržovat pravidla silničního provozu stanovená vyhláškou č. 99/1989 Sb. (ve znění účinném v době úrazu) po celou dobu jízdy. V ustanovení § 5 odst. 2 písm. c) citované vyhlášky bylo stanoveno, že řidič nesmí řídit vozidlo kromě jiného v případech, kdy je jeho schopnost k řízení snížena úrazem, nemocí, nevolností, únavou apod. Na řidiči pak je, aby posoudil případnou existenci těchto překážek a tomu přizpůsobil své chování; za určitých okolností by pak nesměl jízdu buď vůbec vykonat anebo v ní pokračovat, popřípadě v ní pokračovat bez přiměřeného odpočinku. Úvaha řidiče o schopnosti k řízení vozidla musí být založena a musí vycházet z konkrétních okolností, které zná anebo které by znát měl, jako kupř. v posuzované věci, že lidský organismus po pracovním výkonu a při nedostatečném snání je v zátěžových situacích náchylnější k únavě. Namítá-li žalobce, že neměl být vyslán na pracovní cestu "po celodenní 12 hodinové práci přes noc", přehlíží, že k tomu, aby zaměstnanec dostal své povinnosti dodržovat právní předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (§ 135 odst. 2 písm. a/ zák. práce), je na něm, aby on sám z hlediska výše uvedených zásad posoudil, zda je za daných okolností vůbec schopen pracovní cestu nastoupit a zda tedy nemá výkon této práce odmítnout, anebo, pokud ji nastoupí, za jakých podmínek ji bude konat.

Z uvedeného vyplývá, že jestliže zaměstnanec - řidič před započatím jízdy spoléhá na to, že ji může bezpečně vykonávat, ačkoliv ví o okolnostech, které by mohly mít negativní vliv na jeho schopnost ovládat motorové vozidlo, a přesto těmito okolnostem nepřizpůsobí ani režim své jízdy, zejména zařazováním častějších zastávek s přiměřenou dobou odpočinku, jde v případě pracovního úrazu - dopravní nehody způsobené ztrátou kontroly nad vozidlem v důsledku náhlé indispozice vyvolané výše uvedenými okolnostmi - o zaviněné porušení právních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dopravních předpisů).

Namítá-li dovolatel rovněž, že žalovaná porušila ustanovení § 7 odst. 2 zák. práce tím, že mu původně poskytla "veškeré odškodnění souvisící s pracovním úrazem" a že toto "bylo zpochybněno" až s časovým odstupem v tomto řízení, nelze ani s touto námitkou souhlasit.

Podle ustanovení § 7 odst. 2 zák. práce nikdo nesmí výkon práv a povinností vyplývajících z

pracovního poměru zneužít na újmu jiného účastníka pracovněprávního vztahu.

K realizaci práva a naplňování jeho obsahu, dochází – obecně vzato – jednak prostřednictvím veřejnoprávních aktů (vydáváním individuálních aktů aplikace práva), vydáváním aktů řízení – individuálních i normativních interních instrukcí a dále výkonem práva na základě soukromoprávních úkonů. Vlastní výkon práva je třeba důsledně odlišovat od širěji pojímaného dovoleného chování podle práva vyjádřeného zásadou, že právem každého je činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (srov. čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky vyhlášené pod č. 1/1993 Sb.), neboť bezpochyby ne každé chování, které není protiprávní a které je tak řečeno bezúhonné, může představovat uplatňování subjektivního práva jako takového.

V právních vztazích, ve kterých jsou vztahy účastníků charakterizovány jejich vzájemnou rovností, je výkonem práva převážně míněno uskutečňování subjektivního práva (dovoleným) chováním jeho subjektu, které spočívá v konání právních úkonů a vyžadování splnění povinnosti od druhého, včetně uplatnění práva na státní ochranu ohroženého či poškozeného subjektivního práva (srov. Knapp, V.: Teorie práva, 1. vydání, Praha, C. H. Beck 1995, str.181 a násl.). V posuzované věci se však o takový případ nejedná, neboť žalovaná tím, že změnila své posouzení věci a nezaplatila žalobci dobrovolně požadovaný dílčí nárok práva na náhradu škody, mohla nanejvýš jen nesplnit povinnost, která jí (eventuálně) vyplývala z odpovědnostního vztahu. V nesplnění (případně) povinnosti vyplývající z právního vztahu z odpovědnosti za škodu vzniklé pracovním úrazem však nelze spatřovat – jak z výše uvedeného vyplývá – výkon subjektivního práva konáním právních úkonů ani vyžadováním splnění právní povinnosti.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů věcně správný. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postížen některou z vad uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř. nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 1, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.